

Hồi 5

Một Trận Đánh Bạc Hào Hứng

Ảấy năm gần đây, Lục Tiểu Phụng chưa đánh bạc lần nào, chàng vốn là một tay cờ bạc, sáu bảy tuổi đã biết mảnh lối đồ xúc xúc.

Đến mười sáu tuổi, bao nhiêu mảnh lối trong nghề, chàng đều tinh thông lâu thuộc, xúc xúc đồ chì, thủy ngân, đậy chén có nam châm, dưới mắt chàng, chỉ bất quá là đồ chơi trẻ con.

Sáu hột xúc xúc tầm thường đó, lọt vào tay chàng, như biến thành sống dậy, không những vậy còn nghe lời nữa, chàng muốn hết cả là đồ, xúc xúc không thể có hột nào có điểm đen.

Đánh bạc cũng như uống rượu vậy, đối với những kẻ lãng tử, không những là thứ để tiêu khiển, mà còn là một cách để mưu sinh.

Gần đây chàng không đánh bạc, không phải là chàng đã thắng quá nhiều, không còn ai dám đánh với chàng, mà là vì chàng cảm thấy chuyện đó không còn có gì hứng thú đối với mình.

Dĩ nhiên chàng không còn phải dùng chuyện đánh bạc để mưu sinh nữa, vì vậy chàng có thể tìm những thứ khác kích thích hơn.

Có điều tình thế bây giờ lại có khác đi, chàng muốn ở lại đây, chàng phải tìm cách kiếm tiền, hiện tại chàng không thể nào không ở lại đây, nơi đây cơ hội duy nhất để kiếm tiền hình như là ở ba hột xúc xúc này.

Nhà cái đã quăng xúc xúc vào chén, lắc lên tinh tinh một tràng dài, hô lớn:

- Mau mau đặt tiền, đặt càng lớn càng tốt.

Lục Tiểu Phụng bỗng nói:

- Tôi đặt năm trăm lượng xuống đây.

Tuy chàng không có năm trăm lượng, nhưng chàng nắm chắc trong tay nhất định mình không bị thua.

Chỉ tiếc là người khác không có niềm tin mãnh liệt như chàng, nhà cái lạnh lùng liếc chàng một cái:

- Sao ta còn chưa thấy năm trăm lượng của người đâu cả vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi còn chưa lấy ra.

Nhà cái nói:

- Quy củ của chúng ta ở đây, phải thấy tiền mới tính.

Lục Tiểu Phụng đành phải lấy ra, lấy cây đao làm bằng cái bô bằng đồng của chàng ra.

Nhà cái hỏi:

- Người lấy cây đao này ra thế năm trăm lượng ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ừ.

Nhà cái nói:

- Hình như ta nhìn không ra cây đao này giá trị năm trăm lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Người nhìn không ra, chỉ vì trước giờ người chưa từng thấy qua cây đao nào như vậy.

Nhà cái hỏi:

- Cây đao này đặc biệt lắm sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất đặc biệt.

Nhà cái hỏi:

- Đặc biệt ra sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cây đao này làm từ cái bô ra.

Chính chàng cũng không nhịn nổi cười, những người khác lại chẳng có ai cười cả, nơi đây sáu người đánh bạc tuổi tác nam nữ không giống nhau, nhưng có một điểm tương đồng, đấy là ai ai cũng rất bình thản đến xuất thần, ngay cả cười cũng không cười một tiếng.

Mọi người đang lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt hình như đang nhìn một kẻ cùi lở.

Lỡ rút dao ra khó bỏ lại vào vỏ, Lục Tiểu Phụng có muốn thu cây dao lại, cũng khó khăn quá.

Chàng đang lúnh quính không biết làm sao hạ đài, bỗng có một bàn tay đẩy năm trăm lượng bạc ra, rồi cầm lấy cây dao lên.

Một bàn tay rất dễ coi, ngón tay thon dài mà chắc, tuy có vẻ giống bàn tay đàn ông, những đẹp thì vẫn cứ đẹp.

Lục Tiểu Phụng thở phào một hơi, nhìn nàng ra vẻ cảm kích, rồi cười nói:

- Rốt cuộc cũng có người biết của.

Sa Mạn lạnh lùng nói:

- Tôi mà biết của, đã chẳng đưa năm trăm lượng bạc cho ông.

Gương mặt nàng không một nét biểu tình:

- Tôi cho ông mượn, chẳng qua là vì hình như ông mang lại vận khí cho tôi, tôi đánh lớn keo này, cho nên không muốn ông bỏ đi thế thôi.

Những kẻ đánh bạc vốn thực tế, nàng là một tay chân chính cờ bạc.

Nhà cái hô khẽ lên một tiếng:

- Ăn hết.

Xúc xắc ném xuống chén, hai hột đều là sáu điểm, hột còn lại đang xoay tít.

Nhà cái la lên "Sáu điểm", những người còn lại la "một", nhưng Lục Tiểu Phụng biết hột xúc xắc sắp gieo xuống thành ba điểm.

Bởi vì chàng đã lấy hai ngón tay nhấn xuống mặt bàn, chàng rất tự tin vào hai ngón tay của mình.

Chàng hy vọng nhà cái sẽ thua một chút, gã này xem ra có thua cũng còn thua được nổi.

Xúc xắc ngừng lại, quả thật là ba điểm.

Ba điểm không thể coi là nhỏ lắm, có người ba điểm còn không gieo tới, đến lượt Sa Mạn, nàng gieo xuống lại được sáu điểm tiếp.

Nàng thua không được, nàng đã lấy luôn đồ nữ trang ra đặt vào.

Hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, không những có thể kẹp cứng một lưỡi kiếm bay lại như điện xẹt, có lúc cũng làm cho một hột xúc xắc đang xoay biến thành bất cứ mặt điểm nào chàng muốn.

Chàng làm chuyện đó mà không xấu hổ tí nào.

Để cho một người chịu thua được, thua chút đỉnh cho một người chịu thua không được, điều đó cũng không phải là một chuyện gì không đúng.

Hiện tại xúc xắc đang nằm trong tay chàng, chàng chỉ muốn hai mặt ba điểm, một mặt bốn điểm.

Bốn điểm thắng ba điểm, thắng vừa đúng, cũng không làm người khác chú ý.

Dĩ nhiên chàng cũng không nhờ bàn tay người khác ở dưới bàn trợ giúp mình, tuy chàng đã lâu ngày chưa luyện tập lại, nhưng xúc xắc nhất định còn chịu nghe lời chàng.

Chàng rất chắc ăn, tuyệt đối chắc trong tay.

"Tinh tang" lên một tiếng, xúc xắc rơi vào trong chén, hột đầu tiên ba điểm, hột thứ nhì ba điểm, hột thứ ba dĩ nhiên phải là bốn điểm.

Chàng nhìn hột xúc xắc đang xoay không ngừng, như bà mẹ hiền đang nhìn đứa con yêu ngoan ngoãn.

Hiện tại chàng đã có thể thấy mặt bốn điểm bày ra trước mắt, màu đỏ hồng, đỏ một cách kiêu diễm, một cách dễ thương, cũng như năm trăm lượng bạc trắng phau phau thật dễ thương vậy.

Xúc xắc đã sắp ngừng lại, tiền đã sắp lọt vào tay.

Nào ngờ, chính cái lúc tối hậu đó, xúc xắc bỗng nảy lên một cái, mặt bày ra lại là hai điểm.

Lục Tiểu Phụng ngớ mặt ra.

Chàng nằm mộng cũng không ngờ được rằng, trong bàn còn có một tay cao thủ, rất có thể còn cao tay ấn hơn cả chàng nữa.

Sa Mạn lạnh lùng nhìn chàng một cái:

- Tuy ông đem lại cho tôi tí vận khí, nhưng vận khí của chính ông không khá lắm.

Người giở trò dĩ nhiên không thể là nàng, nàng đã thua rất nhiều, may nhờ vào Lục Tiểu Phụng mới thắng được lại.

Nhà cái đang thu tiền vào.

Người này không những thua, mà còn thua không ít, nếu y có thể gỡ mảnh lối ra, y đã không thua như vậy.

Người khác xem ra cũng không giống, Lục Tiểu Phụng thật tình nhìn không ra cái vị cao thủ đó.

Chàng giống như gã câm ăn phải hoàng liên, khổ mà nói không ra lời.

Chỉ cần làm lại lần nữa, nhất định chàng có thể nhìn ra, chỉ cần chú ý một tí, nhất định sẽ không bị thua.

Chàng vẫn còn chắc ăn lắm.

Chỉ tiếc là chàng đã hết vốn, lão đầu lể mạo mà khách khí ấy bỗng đi đâu mất tiêu, làm như sợ bị Lục Tiểu Phụng tìm lại mượn tiền vậy.

Một gã tuổi tác còn trẻ, để ria mép bỗng cười nói:

- Chúng ta đều để ria mép, chúng ta làm bạn bè một phen.

Y bèn "trượng nghĩa dũng vi" đưa ra cho Lục Tiểu Phụng tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc. Lục Tiểu Phụng cả mừng, đang tính thò tay ra nhận, nào ngờ gã để ria mép bỗng thụt tay lại hỏi:

- Đao đâu ?

- Đao nào ?

- Cây đao tương tự như cây vừa rồi ?

Không có đao, không có tiền, vì vậy Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước cười khổ.

- Tương tự như vậy, e tìm khắp thiên hạ chỉ có một cây đó thôi.

Gã để ria mép thở ra, thâu tờ ngân phiếu lại.

Nhà cái lại gieo xúc xắc xuống, thất, chính là ma, hai, ba bồi hết làng. Lục Tiểu Phụng thấy miệng đắng nghét, đang tính đi tìm tí rượu uống rồi tính sau, chàng quay đầu lại, lập tức phát hiện lão đầu đang đứng bên cạnh cái bàn bày rượu thịt, nhìn chàng mỉm cười.

Trên bàn đủ các thức các dạng rượu, Lục Tiểu Phụng chọn cho mình một bầu Trúc Diệp Thanh, rót rượu uống một mình, cố ý không nhìn lão ta.

Lão đầu hỏi chàng:

- Vận khí thế nào ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cũng không tệ lắm, chẳng qua, đáng thắng thì không thắng, không đáng thua thì lại thua.

Lão đầu thở ra nói:

- Trên đời này vô số chuyện đều như vậy, nếu ông chắc ăn một chuyện gì quá, sẽ có chỗ sơ suất, vì vậy nên thắng thành ra lại bị thua, chỉ cần có một cơ hội thứ hai, nhất định sẽ có cách thắng chắc.

Đấy chính là điều Lục Tiểu Phụng đang nghĩ, lại bị lão ta nói thẳng ra.

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên:

- Nếu ông chịu đầu tư, để tôi lại chơi một ván, thắng chúng ta sẽ chia đôi.

Lão đầu nói:

- Còn bại thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bại thì tôi bồi thường.

Lão đầu nói:

- Bồi thường làm sao ? Lấy cây đao thiên hạ vô song của ông ra bồi thường ? Chỉ tiếc là cây đao đó không còn thuộc của ông.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bất kể ra sao, tôi nhất định không thể thua, ông cho tôi mượn một vạn lượng, đánh bạc xong tôi nhất định sẽ đưa lại cho ông một vạn năm ngàn lượng.

Chàng vốn không phải là thứ quý cờ bạc hung hãn như thế, bán vợ đợ con đi đánh bài, nhưng thật tình chàng không phục tí nào, huống gì chỉ có một vạn lượng bạc, dưới mắt chàng cũng chẳng trị giá bao nhiêu.

Trước giờ chàng tiêu pha vàng bạc như cỏ rác, không xem tiền tài vào đâu.

Kỳ quái nhất là, những người như vậy, lại càng dễ mượn tiền, ngay cả lão đầu xem ra cũng có bề bị thuyết phục, lão chần chừ nói:

- Lỡ ông bị thua thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thì đem tôi ra bồi thường.

Lão đầu không nói gì nữa, lập tức đưa ngay cho chàng tờ ngân phiếu một vạn lượng bạc.

Lục Tiểu Phụng cả mừng nói:

- Ông yên tâm, tôi nhất định sẽ không để ông hối hận.

Lão đầu thở ra:

- Ta chỉ sợ ông hối hận thì có.

Nhà cái còn chưa đổi người, Lục Tiểu Phụng đi xong, y gieo xúc xắc mấy lần đều được điểm lớn, thu hồi lại được một mớ tiền.

Sa Mạn thì bị thua lại, thua gần hết cả tiền, thấy Lục Tiểu Phụng đi rồi còn trở lại, gương mặt lạnh lùng như băng sương, bất giác lộ ra một nụ cười:

- Lão đầu tử cho ông mượn tiền phải không ? Lão ta tin được ông sao ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Y cũng không hẳn là tin vào tôi, chỉ bất quá y tin vào vận khí sẽ chuyển ngược lại.

Sa Mạn nói:

- Tôi cũng hy vọng ông được vậy, chuộc lại cây đao giùm, cây đao này năm đồng tiền cũng chẳng ai thèm nhận.

Nhà cái đã hô đặt tiền vào, Lục Tiểu Phụng nói:

- Đợi tôi thắng bàn này rồi tính.

Chàng tính xếp một góc tờ ngân phiếu, đặt xuống một ngàn lượng, nhưng đến lúc sắp làm, lại bỗng đổi ý để nguyên tờ ngân phiếu xuống.

Con quỷ cờ bạc có thua cũng thua ngay một cú cho xong.

Nhà cái lạnh lùng nhìn y một cái, tùy tiện gieo xúc xắc xuống, được hai hột hai điểm, vậy mà gương mặt vẫn tĩnh bỡ.

Mọi người thay phiên nhau gieo xuống, người thắng người thua, Sa Mạn được sáu điểm, nàng nhin không nổi nhìn Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Hình như ông lại đem cho tôi vận khí.

Nàng không cười, Lục Tiểu Phụng đã động lòng, nàng vừa cười lên, Lục Tiểu Phụng cảm thấy thần hồn điên đảo, chàng bỗng cầm lấy tay nàng nói:

- Tôi đem lại cho cô vận khí, cô có thể cho lại tôi chút ít chăng ?

Nàng muốn giựt tay mình ra, nhưng Lục Tiểu Phụng cầm chặt quá, nàng bèn sa sầm nét mặt nói:

- Tay của tôi chẳng phải là xúc xắc, ông nắm chặt cứng làm gì thế ?

Câu nói ấy tuy là vênh mặt lên mà nói, thật ra ai cũng thấy được nàng không tức giận gì cả. Lục Tiểu Phụng từ từ buông tay nàng ra, đưa tay cầm mấy hột xúc xắc lên, hồi nãy chỉ có tám phần tin tưởng, hiện tại đã biến thành đủ mười phần, chàng hô lên một tiếng lớn:

- Báo tử.

Muốn thắng hai điểm cũng chẳng cần gì tới báo tử, những tay chân chính hành gia muốn thắng hai điểm, tối đa cũng chỉ gieo bốn điểm là đủ rồi, dù không gỡ trò gì ra, muốn thắng hai điểm cũng chẳng khó.

Nhưng Lục Tiểu Phụng hình như bỗng biến thành một đứa bé, chỉ cần người mình thương ngồi một bên nhìn, đứa bé vô duyên vô cố cũng muốn lộn cù mèo vài cái chơi. Hiện tại tâm tình của Lục Tiểu Phụng cũng không khác gì đó lắm, chàng quyết tâm biểu diễn tài nghệ trước mặt nàng, gieo ba hột sáu điểm chơi cho vui.

"Tinh linh linh" một tiếng, xúc xắc gieo vào trong chén, bàn tay của chàng đã thò vào dưới bàn. Lần này dù có ai muốn gỡ trò gì, chàng cũng nắm chắc trong tay mình sẽ thao túng được xúc xắc lại.

Hai hột xúc xắc đã ngừng lại, dĩ nhiên đều là sáu điểm, hột thứ ba cứ xoay tít không ngừng trong chén.

Nhà cái trừng mắt nhìn hột xúc xắc, lạnh lùng nói:

- Hột xúc xắc này có quỷ nhập.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Quỷ ở đâu, mọi người cùng đi tìm thử xem.

Bàn tay của chàng lấy sức, chiếc bàn bỗng giở hổng lên. Gã để ria mép lúc này muốn kết bạn với Lục Tiểu Phụng, hai bàn tay đang ấn xuống bàn, chiếc bàn vừa nhấc lên, chỉ nghe bốc lên một tiếng, hai mảnh gỗ hình hai bàn tay rớt xuống đất, hai bàn tay của y xuyên thấu qua mặt bàn. Cái chén còn nằm trên bàn, xúc xắc còn đang xoay.

Lục Tiểu Phụng thổi một cái, mảnh gỗ rớt trên mặt đất bị thổi thành ra bụi bay lên, trong chớp mắt đã bị gió thổi bay mất tiêu.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng đáng lý ra phải nhìn dính vào hột xúc xắc, nhưng chàng nhin không nổi liếc qua gã để ria mép hai lần, chàng thật nhìn không ra cái gã trẻ tuổi ăn mặc như công tử kia, lại luyện thành công phu Hóa Cốt Miên Chưởng đã tuyệt truyền từ lâu.

Miên Chưởng là tuyệt kỹ của phái Vũ Đương, nội gia chính tông, nhưng Miên Chưởng cộng thêm hai chữ Hóa Cốt, lại khác hoàn toàn. Thứ chưởng lực này không những âm độc đáng sợ, mà còn rất khó luyện, luyện xong, đánh một chưởng vào thân thể người nào, người đó sẽ không cảm thấy gì, nhưng hai tiếng đồng hồ sau, chưởng lực phát tác, toàn thân xương cốt sẽ mềm ra như bún, dù thần tiên cũng không chữa sống nổi, so với Đại Thủ Ấn của phái Mật Tông bên Tây Tạng, Thiên Tuyệt Địa Tạng Thủ bên Tinh Tú Hải đều lợi hại hơn nhiều.

Từ khi người đã một mình xông vào Tinh Tú Hải, ban đêm lên vào Triều Thiên Cung, giết Đại Thích Ma của Hoàng Giáo năm xưa, là Hóa Cốt Tiên Nhân qua đời, trong giang hồ không còn thấy thứ chưởng lực đó xuất hiện, bây giờ không biết gã để ria mép này làm sao luyện được. Lục Tiểu Phụng nghĩ không ra, cũng không có thì giờ ngồi không để suy nghĩ.

Hột xúc xắc còn đang xoay chuyển không ngừng, mỗi khi sắp ngừng lại, lão già ngồi bên cạnh của Lục Tiểu Phụng bàn tay lại búng nhẹ một cái, hột xúc xắc lại xoay tít lên. Lão này đầu tóc bạc phơ, tướng mạo nghiêm nhiên, xem ra giống một lão đồ nho chuyên môn mài cứu thi sử, nãy giờ vẫn ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Lục Tiểu Phụng, ngồi trong bàn, chỉ có lão là người duy nhất nhìn thẳng không liếc qua Sa Mạn lần nào.

Lục Tiểu Phụng bình sinh rất sợ đánh bạn với các lão đạo học tiên sinh, nãy giờ cũng không chú ý đến lão ta. Đến lúc xúc xắc sắp ngừng lại, Lục Tiểu Phụng bỗng nghe chiu một tiếng, một luồng gió thổi ngang qua tai, chính là do ngón tay của lão búng ra.

Ngón tay của lão xương xẩu vàng khè, để móng tay dài cả hơn một tấc, chắc là dùng thuốc ngâm, mười cái móng tay bình thời đều tụt lại, nhưng chỉ cần lão ta búng một cái, móng tay trở thành thẳng cứng, trắng phau lóng lánh, như là những cây đao. Không lẽ đây chính là Chỉ Đao năm xưa đã từng nổi tiếng ngang hàng với Đàn Chỉ Thần Thông của Nhất Dương Tử phái Hoa Sơn ?

Đây cũng là công phu đã tuyệt truyền trong vũ lâm từ lâu, thậm chí ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng chưa từng thấy qua. Linh Thứu Chỉ của chàng cũng là một thứ tuyệt kỹ vô song trong thiên hạ, chàng thò hai ngón tay ra, cách không nén vào hột xúc xắc, hột

xúc xắc đang xoay tít bỗng ngừng lại, trên mặt xúc xắc đã thấy hiện ra ít nhất là năm điểm. Nào ngờ trong một khoảnh khắc nhỏ, mọi người còn chưa chắc là điểm gì, nhà cái bỗng chu môi lại, hít vào một hơi thật dài, xúc xắc bị hút ra khỏi chén. Lão già tóc bạc búng một cái, "ba" lên mộ tiếng, hột xúc xắc đã bị búng vỡ tan tành, bụi bay lả tả xuống, lọt lại vào trong chén, không còn ai nhìn ra được là mấy điểm.

Lục Tiểu Phụng đánh bạc trận lớn trận nhỏ, không biết đã bao nhiêu trận, đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một chuyện như vậy, thế này là không thắng không thua, hay là nhà cái thua ? Ngay cả chàng cũng không biết cách nào xử lý.

Sa Mạn bỗng quay mặt qua nhìn Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Hai hột sáu điểm, thêm vào hột một điểm, là mấy điểm ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vẫn là một điểm.

Sa Mạn lại hỏi:

- Tại sao chỉ là một điểm ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì hột cuối cùng mới tính điểm.

Sa Mạn hỏi:

- Hột cuối cùng mà không có điểm nào thì sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không có điểm thì không có điểm.

Sa Mạn hỏi:

- Không có điểm lớn hơn, hay là một điểm lớn hơn ?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Hai điểm dĩ nhiên là lớn hơn một điểm, cũng lớn hơn không có điểm.

Thật ra Sa Mạn vừa mở miệng hỏi chàng câu đầu tiên, chàng đã hiểu ngay ý nàng muốn nói gì, nếu người khác hỏi, ít nhất chàng cũng sẽ có vài cách để đối phó. Lục Tiểu Phụng cơ trí lanh lợi, hoa dạng vô số, trong giang hồ ai ai gặp phải cũng điên cả đầu, nhưng trước mặt cô gái có cặp mắt mèo này, ngay cả một cách cũng thi triển không ra. Bởi vì chàng không muốn giở trò ra trước mắt nàng, nếu nàng đã muốn chàng

thua ván này, chàng thua thì đã sao ! Chỉ có một vạn lượng bạc, làm sao so được với một nụ cười của nàng.

Sa Mạn quả nhiên cười thật:

- Nếu hai điểm lớn hơn không có điểm nào, ông đã thua mất một vạn lượng rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đã thua từ lâu.

Sa Mạn hỏi:

- Ông thua như vậy không đau lòng sao ?

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Đừng nói chỉ thua có một vạn lượng, dù thua mười vạn tám vạn, tôi cũng không đau lòng.

Câu nói ấy vốn không phải là nói dóc, nhưng chàng nói ra rồi, mới sực nhớ hiện tại ngay cả mười lượng tám lượng, mình còn không thể thua được.

Chỉ tiếc là nhà cái đã lừa tiền của chàng vào từ lâu, y còn tỉnh bơ làm mặt lạnh lùng nói:

- Có tiền đặt xuống, không có tiền xin mời đi chỗ khác.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước đi chỗ khác. Lão đầu kia làm như không chú ý lắm tới chuyện đánh bạc bên này, lão ta còn đang ngồi nơi đó nhâm nhi ly rượu, gương mặt ra chiều tự mình vui với mình, chỉ chờ Lục Tiểu Phụng đem một vạn năm ngàn lượng lại giao.

Lục Tiểu Phụng đành phải mặt dạn mày dày bước lại, ngượng ngùng hỏi:

- Ông đang uống gì thế ?

Lão đầu nói:

- Trúc Diệp Thanh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cũng thích uống Trúc Diệp Thanh.

Lão đầu nói:

- Tôi vốn cũng không thích lắm, hiện tại hình như bị ông lây qua.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tốt, tôi kính ông ba ly.

Lão đầu nói:

- Ba ly chỉ sợ say mất rồi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhất túy giải thiên sầu, nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy. Mời.

Lão đầu nói:

- Ông còn trẻ tuổi như vậy, ông có chuyện gì mà sầu ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ:

- Tôi thua tiền người khác, nhưng trong lòng không khỏi có chỗ khó chịu.

Lão đầu cười cười:

- Đấy không phải là tiền người khác đâu, tiền của ông đấy.

Lục Tiểu Phụng vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ:

- Thật là của tôi sao ?

Lão đầu nói:

- Tôi đã đưa tiền giao cho ông, dĩ nhiên đó là của ông.

Lục Tiểu Phụng cả mừng nói:

- Không ngờ ông là một người khảng khái quá như vậy.

Lão đầu cười khổ:

- Khảng cái khái người khác cũng chẳng có gì hay, chẳng qua ...

Lão ta ngật ngưỡng nói tiếp:

- Tiền là của ông đấy, nhưng người của ông thì thuộc về tôi.

Lục Tiểu Phụng la lên:

- Tôi tính Lục, ông tính Ngô, ông không phải con tôi, tôi cũng không phải con ông, tại sao tôi lại thuộc về ông ?

Lão đầu hững hờ nói:

- Bởi vì ông còn chưa giao lại cho tôi một vạn năm ngàn lượng, ông chỉ còn cách giao người ông cho tôi, trượng phu nhất ngôn ký xuất, khoái mã nhất tiên, vì để thành toàn cho danh dự của ông, tôi không nhận không được.

Lục Tiểu Phụng dần mặt ra, cười khổ nói:

- Con người tôi vừa tham rượu, vừa hiếu sắc, vừa ham đánh bạc, tiêu tiền như nước, tôi là của ông, ông phải đi nuôi tôi.

Lão đầu nói:

- Tôi nuôi được ông.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Nhưng tôi vẫn nghĩ không ra, ông muốn một kẻ đại hỗn đản như tôi làm gì ?

Lão đầu cười nói:

- Tôi nhiều tiền quá, đang tính tìm người tiêu giùm, để tôi khỏi mất công chịu tội.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tiêu tiền lại là chịu tội ?

Lão đầu nghiêm nét mặt:

- Tại sao lại không chịu tội, rượu mà uống nhiều, ngày hôm sau đầu sẽ nhức như búa bổ, như bị bệnh nặng, đánh bạc hung bạo, không những thần kinh căng thẳng, còn như ngồi trên bàn chông, thời vận chưa đến, không chừng còn bị tức muốn chết đi được, nếu ham mê chuyện trai gái ...

Lão ta thở ra, nói tiếp:

- Cái chuyện làm thân thể có hại đó, một người tuổi tác như tôi, ngay cả đề cập đến cũng không nên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trừ tiêu tiền ra, ông còn muốn tôi làm gì nữa ?

Lão đầu nói:

- Ông còn trẻ tuổi, thân thể tráng kiện, vũ công cũng không tệ lắm, chuyện tôi nhờ ông làm, cũng không ít đâu.

Lão nói đến chỗ "vũ công cũng không tệ", giọng nói nghe ra có chiều khinh thị, bất kể lão ta có ý như vậy, hay Lục Tiểu Phụng nghe ra như vậy, đại khái là có vẻ như vậy.

Lục Tiểu Phụng còn trẻ tuổi đã nổi danh, tung hoành trong giang hồ, dù không nói được là vô địch thiên hạ, nhưng chưa từng gặp phải người đánh bại được chàng, dĩ nhiên là chàng không phục tí nào, nhưng hôm nay gieo xúc xắc bị thua luôn hai bàn liên tiếp, nếu nói là người khác giở trò ra, không phải chính chàng cũng đã giở trò ra sao ?

Gã để ria mép có Hóa Cốt Miên Chưởng, lão già có Chỉ Dao, đều là thứ tuyệt kỹ hiếm thấy trong giang hồ, tối hậu có nhà cái dùng miệng hút hột xúc xắc lên, hai hột bên cạnh không hề bị ảnh hưởng, cái môn khí công ấy quả thật không thể tưởng tượng được.

Xem ra cái nơi Đào Nguyên hoà bình cách xa trần thế này, cũng là nơi tàng long ngọa hổ.

Còn cái lão đầu hòa khí này, xem ra rất thật thà, tâm sự người khác ra sao, lão ta nhìn một cái là đoán ra ngay, chính là hạng người đại trí nhược ngu, giả dạng heo mà ăn được cọp.

Không chừng cả bàn đánh bạc này cũng là cái bẫy của lão ta bày ra, bây giờ Lục Tiểu Phụng đã nhả vào rồi, còn không biết lão ta sẽ giở trò quỷ quái gì cho chàng làm.

Bất kể là chuyện gì, nhất định không phải là chuyện hay ho.

Lục Tiểu Phụng nghĩ đi nghĩ lại, càng nghĩ càng không thấy hay chút nào, trong lòng chàng đã bắt đầu cảm thấy mình không nên lại đây.

Lão đầu cười nói:

- Hiện tại chắc ông đang cảm thấy hối hận, cảm thấy mình không nên lại đây, nhưng lại cứ đoán không ra, tôi đang tính giở trò gì ra, không khỏi nổi tính hiếu kỳ, vì vậy mà không đành lòng bỏ đi.

Lão ta lại nói đúng phóc tâm sự trong lòng Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu

Phụng bật cười, nói lớn lên:

- Không đúng, hoàn toàn không đúng.

Lão đầu hỏi:

- Không đúng chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông nói không đúng tí nào.

Chàng đưa ly rượu lên miệng uống cạn một hơi, nhón một miếng thịt bò, bắt đầu nhai nhóc nhách, rồi cười nói:

- Nơi đây có rượu có thịt, có đàn bà đẹp như tiên, lại có người saồn sàng cho tôi tiền để tiêu phở, tôi còn gì không thỏa ý nữa chứ, tại sao lại đi hối hận ?

Lão đầu cười cười nhìn chàng nói:

- Bởi vì trong lòng ông còn đang thấp thỏm, không biết tôi đang tính nhờ ông đi làm gì ?

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Hạng người như tôi, còn có chuyện gì làm không được ? Dù kêu tôi đi giết người, tôi cũng sẽ một đao một người, chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Lão đầu hỏi:

- Thật sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Dĩ nhiên là thật.

Lão đầu nhìn chàng, ánh mắt bỗng lộ một nét biểu tình thật kỳ quái, lão ta mỉm cười nói:

- Chỉ cần ông nhớ ông nói gì hôm nay, tôi bảo đảm ông bình an khoái lạc một đời.

Tuy lão ta còn đang cười, giọng nói nghe ra rất thật, làm như lão ta thật tình muốn chàng đi giết người vậy.

Có điều, nơi đây là chốn tàng long ngọa hổ, cao thủ vô số, Hoá Cốt chưởng và Chỉ Đao đều là những thứ công phu tuyệt đỉnh mà âm độc, dùng những thứ vũ công đó đi giết người, vốn thích hợp không còn chê vào đâu được, tại sao phải bỏ đi không xài mà lại nhờ vào người khác ?

Lục Tiểu Phụng rót cuộc cũng đã suy nghĩ thông suốt, chàng đã thưởng thức qua ba món ăn, một đĩa thịt bò cắt rất mỏng, một đĩa thịt bò xào thật mềm nhũn, một đĩa thịt bò nướng đỏ hỏn. Nào ngờ ăn tới đĩa thứ tư, vẫn còn là thịt bò, đĩa thịt bò tái ngâm cay.

Canh cũng dùng nguyên cả miếng thịt bò chưng thành, ngọt mà không bị rả nát ra, hỏa hầu vừa đúng, thật là hiếm thấy.

Ngoài ra còn có lưỡi bò, ruột bò, tim bò, bò viên, đuôi bò não bò, các thứ các dạng đều rất ngon miệng.

Chỉ bất quá, thứ gì cũng đều là từ bò ra, thành thử mùi vị có ngon, ăn hoài cũng muốn ớn.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nơi đây, có phải bò cũng nhiều như tiền của ông không ?

Lão đầu nói:

- Hôm nay là tiệc làm bằng thịt bò, bởi vì, con gái tôi đặc biệt thích ăn thịt bò.

Lục Tiểu Phụng sực nhớ ra, món ăn hôm nay đều là thức ăn con gái ông ta đã làm cho bữa ăn đầu tiên ăn một mình của cô ta.

Lúc đó cô ta chỉ bất quá có năm ba tuổi, vậy mà đã làm ra bao nhiêu đó một mâm thịt bò để ăn.

Lục Tiểu Phụng lại thở ra trong bụng, xem ra cái cô con gái của lão đầu này cũng là một thứ quái vật.

Lão đầu nói:

- Thật ra, tiểu nữ cũng không có chỗ nào khác lạ, chỉ bất quá bữa ăn phải có thịt bò, ăn mười mấy năm nay, ăn cũng không chán, nếu có ai cho nó là quái vật, là người đó sai lầm.

Lục Tiểu Phụng trừng mắt nhìn lão ta, nhin không nổi phải hỏi:

- Trong bụng tôi nghĩ gì ông đều biết cả sao ?

Lão đầu cười cười:

- Cái bản lĩnh xem người đoán ý đó, tôi cũng không dám tự hạ thấp mình quá.

Lục Tiểu Phụng đảo quanh tròn mắt hỏi:

- Ông có biết tôi đang nghĩ gì không ?

Lão đầu nói:

- Ông đang tính nghĩ chuyện gì kỳ kỳ cổ quái làm khó khăn tôi, nhưng ông lại cứ nhin không nổi muốn xem thử mặt mày đứa con gái ăn thịt bò của tôi ra sao.

Lục Tiểu Phụng cười lớn:

- Không đúng không đúng, con gái của ông có lấy tôi đâu, tôi xem mặt mày cô ta làm gì ?

Ngoài miệng thì chàng nói không đúng, thật ra trong lòng không thể không bội phục, bất giác lại hỏi:

- Hôm nay cô ta là chủ, tại sao không thấy bóng hình đâu ?

Lão đầu hỏi:

- Cô ta là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô ta là con gái của ông.

Lão đầu nói:

- Ông chẳng muốn nhìn mặt nó, tại sao còn đi hỏi làm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói không ra lời.

Thì ra lão đầu này ngoài mặt có vẻ thật thà hòa khí, thật ra lại xảo hoạt gian manh, còn hơn cả lão hồ ly gấp trăm lần.

Lão đầu nói:

- Chỉ tiếc là dù ông quả thật không muốn gặp mặt nó, sớm muộn gì rồi cũng gặp thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tôi không muốn gặp cô ta cũng không được ?

Lão đầu nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao ?

Lão đầu nói:

- Bởi vì hiện tại nếu ông quay đầu lại, ông thấy nó ngay.

Lục Tiểu Phụng quay đầu lại, lập tức thấy ngay Ngưu Nhục Thang.

Nếu không phải vì Lục Tiểu Phụng nhìn cô, nhìn còn kỹ càng hơn người khác, hiện tại chàng nhất định không nhìn ra cô chính là Ngưu Nhục Thang đáng thương đi đâu cũng bị người ta ăn hiếp.

Hiện giờ cô đã biến thành hoàn toàn một người khác, từ một con nhỏ a đầu nấu cơm cho thiên hạ, cô biến thành cô công chúa ai ai cũng giành nhau nấu cơm cho cô ăn. Không những vậy, cô còn là công chúa của các công chúa, bất cứ ai gặp cô, đều cảm thấy rằng, chỉ cần mình được cơ hội nấu cơm cô ăn, thật là một vinh hạnh vô cùng.

Người nào cũng có thể biến đổi.

Trong những người Lục Tiểu Phụng quen biết, có rất nhiều người biến đổi, có người từ nghèo xơ xác biến thành phú ông, từ quân tử biến thành tiểu nhân, từ anh hùng biến thành cẩu hùng, cũng có người từ phú ông biến thành xơ xác, từ tiểu nhân biến thành quân tử, từ cẩu hùng biến thành anh hùng, nhưng trước giờ chưa có ai biến đổi nhanh chóng mà quá mức như cô.

Cô thật đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt.

Nếu không phải vì Lục Tiểu Phụng nhìn cô đặc biệt rất kỹ lưỡng, nhìn chỗ không thể bị người khác thấy được trên người cô, chàng thật không thể nào tin được rằng đây chính là Ngưu Nhục Thang.

Ngưu Nhục Thang dang lạnh lùng nhìn chàng, làm như trước giờ chưa bao giờ thấy qua có người nào như vậy. Lão đầu hỏi chàng:

- Ông biết nó sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi cứ tưởng là có quen biết.

Lão đầu hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Bây giờ xem ra, cô ta không nhận ra tôi, mà tôi cũng không nhận ra cô ta.

Ngưu Nhục Thang không thừa nhận, mà cũng không phủ nhận, những lời nói đó cô tựa như có nghe, mà tựa như không nghe gì cả.

Lão đầu cũng không màng đến Lục Tiểu Phụng nữa, lão đi lại nắm tay cô, ánh mắt đầy vẻ từ ái:

- Ta đã nói con đi ngủ sớm đi, sao còn lén chạy ra đây ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Con nghe a đầu nói, có người bên ngoài về, không biết có tin tức gì của Cửu ca không ?

Lão đầu nháy mắt:

- Con đoán xem ?

Ngưu Nhục Thang sáng mắt lên:

- Con biết nhất định là có rồi, Cửu ca nhất định không quên con đâu.

Lão đầu cười nói:

- Ta tính ngày mai sáng sớm sẽ nói cho con biết, lão Cửu không những có đem tin lại, còn sai gã tùy tùng y mới thu là Mộc Nhất Bán đem đồ lễ vật lại cho con đấy.

Ngưu Nhục Thang cười tươi như hoa nở, ánh mắt sáng rực, hình như cô lại biến thành một người khác:

- Gã Mộc Nhất Bán đâu rồi, mau mau kêu y ra lại, đem đồ lễ vật của Cửu ca cũng đem lại luôn.

Lão đầu mỉm cười đưa tay ra búng một cái, trên Cửu Khúc Kiều lập tức có mười sáu người trọc đầu mình trần, mặc một cái khố, khiêng tám cái rương thật lớn vào.

Đi trước bọn họ còn có một người nữa, một tay một chân, chống một cái nạng, đùi bị chặt từ háng, tay bị chặt từ vai, gương mặt một nhát đao từ mắt bên trái kéo xuống, không những làm đui con mắt, ngay cả mũi cũng bị xẻ làm đôi, lỗ tai cũng không thấy đâu.

Người này không biết lúc trước xấu xí hay đẹp trai, nhưng bây giờ xem ra, đầy vẻ nguy bí và khủng bố không thể nào tả xiết.

Ngưu Nhục Thang thấy y lại lộ vẻ rất vui vẻ, vừa cười vừa nói:

- Ta nghe Cửu ca có nói qua, người chắc là Mộc Nhất Bán phải không ?

Mộc Nhất Bán cong chân trái lại, làm lễ thật cung kính:

- Tiểu nhân là Mộc Nhất Bán, tham kiến công chúa.

Y còn chưa quỳ xuống, Ngưu Nhục Thang đã thò tay ra đỡ dậy, cô đối với cái gã tàn phế vừa xấu xí vừa quái dị này còn khách khí hơn cả Lục Tiểu Phụng nhiều lắm, chắc là cô nể mặt Cửu ca.

Lục Tiểu Phụng ở xa xa nhìn lại, trong lòng cảm thấy sao sao đó, chỉ thấy bàn tay cô thò ra, dưới ánh dương quang trông thật trắng ngần mỹ lệ, so với lúc trước dính đầy những mỡ màng bụi bặm thật khác xa nhau, chàng nhớ đến lúc cùng ở trong phòng chỗ lão hồ ly với cô, bất giác cảm thấy động lòng.

Mộc Nhất Bán đang sai những gã nô bộc mình mấy đen sì bóng loáng, mở năm cái rương ra, trong rương đầy những vải vóc, phấn son, rương thứ năm vừa mở ra, trên châu ngọc ngà lóa cả mắt, trong đó đựng đầy các thứ các dạng phẩm thúy mã nã, kim châu vàng ngọc.

Những thứ đó không có thứ nào là không phải đồ đàn bà con gái yêu thích nhất, bình thường các cô con gái gặp phải, chỉ e đã sung sướng muốn xỉu xuống đất.

Nhưng Ngưu Nhục Thang ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn tới nửa mắt, ngược lại còn trề môi nói:

- Cửu ca cũng không phải là không biết mình không hiếm những thứ đó, tại sao còn kêu người đem lại làm gì ?

Mộc Nhất Bán cười nói:

- Công chúa thử xem ba cái rương này có gì.

Y cười xem ra có vẻ thần bí, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không nhịn nổi lòng hiếu kỳ, nghĩ sao cũng không ra được có thứ gì làm các cô sung sướng hơn cả đồ trên châu trang sức.

Đợi đến lúc ba cái rương được mở ra, Lục Tiểu Phụng nhịn không nổi muốn la cả lên.

Trong rương có đựng người, một rương một người, ba người Lục Tiểu Phụng biết mặt được hai.

Người thứ nhất đầu tóc bạc phơ, tướng mạo oai vũ, tuy bị bỏ vào trong rương lâu ngày, vừa nhảy ra đã đứng thẳng người lên, lão chính là tổng tiêu đầu của Quần Anh tiêu cuộc, tên là Thiết Chưởng Kim Dao Tư Đồ Cương.

Thiết Sa chưởng của người này đã luyện tới mức hỏa hầu, thanh Kim Bội Khảm Dao Sơn, thi triển Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao, trong giang hồ hiếm có địch thủ, tại sao lão lại bị người ta giam vào trong rương ?

Người thứ hai tinh hãn ốm nhách, hai bên thái dương huyết nhô cao, xem ra chắc chắn là một tay cao thủ võ lâm kiêm cả nội công ngoại công.

Chân chính làm cho Lục Tiểu Phụng kinh ngạc là người thứ ba.

Người này mặc quần ngắn, đi giày cỏ, mặc một chiếc cà sa đã mòn muốn rách cả ra, gương mặt tròn tròn đang lộ vẻ mỉm cười, rõ ràng là người bày hàng thứ ba trong Tứ Đại Cao Tăng, Lão Thực Hòa Thượng.

Chẳng ai biết gã hòa thượng này là chân thính thật thà hay giả thật thà, nhưng ai ai cũng biết, võ công của y rất cao cường, đó là chuyện không thể giả được, nếu có tên ăn cướp đạo tặc nào chọc tới y, tuy rằng y sẽ cười cười không tức giận gì, nhưng tên đó sẽ rất có thể nửa đêm bị mất mạng không biết vì nguyên nhân gì.

Vì vậy, mấy năm gần đây không còn mấy ai đi quấy rầy đến y, ngay cả Lục Tiểu Phụng gặp y cũng muốn điên cả đầu lên.

Nửa năm gần đây y bỗng biến đâu mất, không ai biết y đã đi làm gì ở đâu, nào ngờ y lại bỗng nhiên từ trong cái rừng nháy ra, người bắt y bỏ vào rừng, võ công cao cường, làm cho người ta nghe muốn hãi hùng, nếu Lục Tiểu Phụng không chính mắt trông thấy, chàng không cách nào tin được.

Lão Thực hoà thượng hình như không trông thấy chàng, hai bàn tay chấp lại nhìn Ngưu Nhục Thang cười hì hì.

Nhìn thấy ba người đó, Ngưu Nhục Thang quả thật vui vẻ lên, cô cũng cười nói:

- Quái sự năm nào cũng có, năm nay lại đặc biệt nhiều hơn, trong rừng lại nháy ra một hòa thượng !

Lão Thực hoà thượng nói:

- Tiểu cô nương tức giận, hoà thượng sẽ bị bỏ vào rừng, A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai !

Mộc Nhất Bán nói:

- Cửu thiếu gia biết ba người này đắc tội với công chúa, vì vậy sai tiểu nhân cấp tốc đem lại, cho công chúa hả tức.

Y mở miệng một hai công chúa, Ngưu Nhục Thang chẳng thấy xấu hổ gì, làm như cô thật sự là công chúa vậy.

Mộc Nhất Bán nói:

- Không biết công chúa muốn xử trí làm sao cho hả cơn tức ?

Ngưu Nhục Thang chớp chớp mắt:

- Nhất thời ta chưa nghĩ ra được gì cả, người giúp ta nghĩ ra một ý kiến gì được không ?

Mộc Nhất Bán nói:

- Còn phải xem công chúa muốn hả tức nhiều hay ít.

Ngưu Nhục Thang có vẻ cảm thấy y ăn nói rất thú vị, cô cười ngặt nghẽo hỏi:

- Hả tức thì sao ?

Mộc Nhất Bán nói:

- Cởi quần bọn chúng ra, đánh cho bảy tám chục côn, là được rồi.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Còn hả tức nhiều thì sao ?

Mộc Nhất Bán nói:

- Cắt đầu chúng ra, phơi khô đưa cho tiểu nhân làm đồ uống rượu.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Hay, rất hay, thảo nào mà Cửu ca thích người.

Mộc Nhất Bán đưa ra chủ ý quả thật thâm độc, cắt đầu đi cũng là xong chuyện, biết đầu mình bị cắt đi rồi còn bị người khác phơi khô làm đồ nhắm rượu, mùi vị không sao nói được, nếu quả thật bị người ta cởi quần ra đánh vào mông đít, mùi vị đó thà chết còn dễ chịu hơn.

Gã cao cao ốm nhách tinh hãn đã biến hẳn sắc mặt, không còn tí máu nào, Lão Thực hoà thượng thì vẫn còn cười hì hì không sao cả.

Tư Đồ Cương tính nóng như lửa, lại rất cương liệt, lão gằn giọng;

- Chúng ta đã lọt vào tay các người, muốn xẻo da cắt thịt cứ việc tùy tiện, không một chút chau mày, các người tính làm nhục chúng ta, ta ... ta có chết cũng không tha các người.

Tư Đồ Cương tung hoành giang hồ, vốn không phải là hạng người yếu hèn thấp kém dưới tay người khác, có điều lão thốt ra câu "ta có chết cũng không tha các người" xem ra đã yếu thế quá chừng, hiển nhiên lão biết mình không phải đối thủ của Ngưu Nhục Thang, tình nguyện chịu thua.

Ngưu Nhục Thang nhoẽn miệng cười nói:

- Người sống còn không làm được gì ta, chết đi còn làm được gì ? Người không tha ta, không lẽ sẽ biến thành quỷ to đầu, nửa đêm lại bóp cổ ta sao ?

Tư Đồ Cương nghiêng rặng, mồ hôi chảy đầm đề ra cả mặt, lão ta bỗng găm lên một tiếng, đưa ngược tay lên vỗ mạnh vào thiên linh cái của mình.

Năm ngón tay của lão cơ hồ dài ngắn như nhau, móng tay cắt sạch sẽ, lòng bàn tay ửng ửng màu đen, Thiết Sa chưởng của lão đã luyện đến tám thành hỏa hầu, lão đánh xuống tuy là đầu của mình, nhưng cũng là cú trí mệnh.

Nào ngờ Ngưu Nhục Thang lắc mình một cái bàn tay mũm mĩm của cô giống như cánh lan phát qua nhẹ nhàng, cánh tay của Tư Đồ Cương đã thủng xuống, ngay cả động đậy cũng không động đậy được.

Mộc Nhất Bán lập tức lớn tiếng ca tụng:

- Hảo công phu.

Ngưu Nhục Thang hững hờ nói:

- Đấy chẳng qua là một thế đơn giản trong Như Ý Lan Hoa Thủ, cũng chẳng có gì là hảo công phu !

Cô nói nghe hững hờ, Lục Tiểu Phụng nghe lọt vào tai muốn giật nảy cả mình lên, Như Ý Lan Hoa Thủ nghe thì hay ho, nhưng lại là một trong những thứ công phu đáng sợ nhất trong vũ lâm, bẻ gân đứt mạch, giết người vô hình. Tư Đồ Cương hiện giờ xem ra thương tích không có gì nặng, thật ra, cánh tay đó vĩnh viễn đã tàn phế. Một tiếng đồng hồ sau, thương thế phát tác, càng khổ sở không thể nào chịu đựng nổi, trừ phi chặt đi cánh tay đó ra, không còn đường nào khác.

Tư Đồ Cương mặt mày xám ngoét, lão lớn tiếng nói:

- Người ... người còn không để cho ta chết nữa sao ?

Tuy lão ta lớn tiếng la hét, giọng nói không khỏi run rẩy, hiển nhiên trong lòng lão đã sợ đến cực độ.

Ngưu Nhục Thang thở ra:

- Chết sung sướng không bằng sống khổ sở, tại sao người cứ muốn đi tìm cái chết ? Dù người biết đã đắc tội với ta là đáng chết rồi, người cũng có thể tìm người khác thế người chết.

Mộc Nhất Bán nói:

- Người nơi đây tôi xem ra, chắc lão ta không dám tìm ai thế mình.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Một người thì không dám, còn nửa người thì sao ?

Mộc Nhất Bán thở ra:

- Tôi tính đi tính lại, tối đa lão ta cũng chỉ đi tìm một mình tôi thôi.

Tư Đồ Cương hét lớn:

- Đúng vậy, ta đang tìm người đây.

Lão vừa hét vừa vung bàn tay ra.

Quần Anh tiêu cuộc oai danh chấn động giang hồ, lương bổng của tổng tiêu đầu năm vạn thạch, cơ hồ đã gần bằng với quan nhất phẩm trong triều bấy giờ.

Vợ của lão rất ôn nhu hiền tuệ, lâm hành còn thân mật với lão như thời tân hôn.

Con cái của lão thông minh hiếu thuận, con gái đầu đã hứa gã cho cháu đầu của Trung Nguyên đại hiệp Hùng Thiên Kiện, cửu phụ của lão, môn đăng hộ đối, thân lại càng thêm thân.

Chỉ cần sống được tí nào, lão còn chưa muốn chết.

Tuy cánh tay trái của lão không còn cử động được, may mà lão luyện thành song chưởng, nhất chưởng đánh ra, chiêu thức trầm mãnh, không hổ danh là Kim Dao Bách Thắng, Thiết Chưởng Vô Địch.

Mộc Nhất Bán chỉ còn thừa lại nửa người. Thân hình y khẽ nghiêng qua, cây nạng dưới nách đâm xéo, lấy cây nạng làm trường kiếm, một chiêu Tiểu Chỉ Thiên Nam, chính là chiêu đích truyền kiếm pháp phái Hải Nam.

Hải Nam kiếm pháp chuyên đi đường chéo, y chỉ còn thừa nửa người, tấu xảo đem kiếm pháp của phái này phát huy lâm ly tuyệt diệu, chỉ nghe phập phập phập ba tiếng, một tiếng kêu la thảm thiết, cây nạng dài bốn thước đã xuyên qua lưng bên phải, một tia máu tươi bắn ra tung tóe như mưa rào.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Hảo kiếm pháp.

Mộc Nhất Bán cười nói:

- Đấy chỉ bất quá là ba chiêu đơn giản nhất trong Thiên Tàn Thập Tam Thế, cũng chẳng có gì là hảo kiếm pháp.

Y học theo giọng của Ngưu Nhục Thang, cố ý nói ra vẻ hời hợt, nhưng Lục Tiểu Phụng lại giật nảy mình lên.

Thiên Tàn Thập Tam Thế vốn là kiếm pháp trấn sơn của Hải Nam phái, chỉ tiếc là ba trăm năm trước đã bị thất truyền, ngay cả chưởng môn của Hải Nam phái cũng chỉ luyện được có hai chiêu, gã một nửa người này tùy tiện sử ra ba chiêu, Tư Đồ Cương lập tức táng mạng dưới lưỡi kiếm.

Gã một nửa người này rốt cuộc từ đâu lại ?

Lấy võ công kiếm pháp của y, tại sao còn khuất thân làm nô bộc cho người khác, làm tùy tùng cho gã Cửu thiếu gia ?

Người mặc áo đen cao cao ốm nhách hiển nhiên cũng nhận ra kiếm pháp của y, đang kinh ngạc nhìn nhìn, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

Mộc Nhất Bán cười nói:

- La trại chủ cái môn Yấn Tử Phi Vân Tung và Phi Yấn Khứ Lai tung hoành thiên hạ, giết người vô số, tôi đã ngưỡng mộ từ lâu, không biết La trại chủ có thể cho một nửa người tôi được hân hạnh.

Người áo đen này là trại chủ đệ nhất trại của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ tên là Hắc Yấn Tử La Phi, người này lấy khinh công làm sở trường, chiêu Phi Yấn Khứ Lai quả thật là tuyệt kỹ sát thủ hiếm thấy trong võ lâm.

Y trừng mắt nhìn Mộc Nhất Bán, chân đi giựt lùi lại, bỗng tung thân bay lên, nhắm người đang nằm say rượu ở đầu lan can Cửu Khúc Kiều chồm tới.

Đấy chính là chiêu tuyệt kỹ Phi Yấn Khứ Lai của y, thân pháp xảo diệu, tư thế uy mỹ, dù đánh một phát không trúng cũng còn thoát thân kịp.

Người nằm nơi lan can đã say khướt, trên đầu chiếc mũ tử kim quan đã bị lệch xuống, xem ra in hệt một người đã chết rồi.

Người chết dĩ nhiên lại càng dễ đối phó hơn nửa người, La Phi hiển nhiên đã chọn đúng vào y.

Lục Tiểu Phụng trong bụng thở ra, bất kể ra sao, cái vị Hạ Thượng thư này vừa rồi có đưa cho chàng ly rượu, nếu y chết một cách hồ đồ như vậy, chàng có chỗ không nở.

Bỗng nghe có tiếng la thê thảm, tiếp theo đó ồm một tiếng, nước bắn tung tóe, một người đã rớt vào trong hồ, người đó gương mặt lòi ra khỏi mặt nước, chính là La Phi. Hạ Thượng Thư trở mình, lại ngủ tiếp, cái mũ Tử Kim Quan trên đầu đã rớt xuống. Mộc Nhất Bán lập tức bước lại cung kính nhặt cái mũ lên đội giùm cho y:

- Ty Ngọa Lưu Vân Thất Sát Thủ, chỉ có người lãnh hội được mới được chân truyền, Hạ thượng thư quả thật hảo công phu.

Ngưu Nhục Thang cười nói:

- Mộc Nhất Bán quả thật hảo nhãn lực, ngay cả Ty Trung Thất Sát Thủ tuyệt truyền tám mươi năm nay cũng nhận ra.

Lão Thực hòa thượng thở ra:

- Một Sát đã đủ chết người rồi còn cần chi tới Thất Sát ?

Ngưu Nhục Thang nói:

- Hòa thượng cũng muốn thử sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hoà thượng còn tỉnh táo lắm, tại sao lại đi núu kéo vào kẻ say rượu.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ông tính tìm ai đây ?

Mộc Nhất Bán hỏi:

- Có phải tìm ta không ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng ít nhất cũng còn là một người, không đấu với nửa người.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Ta cũng là một người.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng ít nhất cũng là đàn ông, không đánh nhau với đàn bà.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Cha ta là đàn ông.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng còn trai tráng, không đánh nhau với già lão.

Bên kia, người khác còn đang chăm chú đánh bạc, bên này đã có hai người bị giết, bọn họ dường như chẳng thèm nhìn tới, những chuyện như vậy, xem ra đã xảy ra như ăn cơm bữa.

Tính mệnh người khác dưới cặp mắt bọn họ, còn không bằng một lượng bạc.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ông xem những người kia ra sao ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng tứ đại giai không, gặp kẻ bài bạc là sợ lắm.

Ngưu Nhục Thang nói:

- Ông chọn qua chọn lại đều không chọn được ai, chi bằng ta chọn cho ông một người.

Lão Thực hòa thượng hỏi:

- Ai ?

Ngưu Nhục Thang tùy tiện chỉ về phía trước:

- Ông thấy gã này ra sao ?

Bàn tay mủm mủm trắng ngần của cô, chỉ đúng vào Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng giật bắn người lên, Lão Thực hòa thượng quay đầu lại nhìn chàng, cười nói:

- Hòa thượng nói thật, nếu hòa thượng muốn sống, hình như chỉ còn cách chọn y ...

Ngưu Nhục Thang cười lớn nói:

- Thì ra nhãn lực của hòa thượng cũng không tệ lắm.

Lục Tiểu Phụng lập tức lắc đầu, lớn tiếng nói:

- Sai sai sai, sai đi mười vạn tám ngàn dặm.

Ngưu Nhục Thang hỏi:

- Sai chỗ nào ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi và gã hòa thượng này là bạn bè, nhất định y không muốn lấy mạng tôi, nhất định tôi cũng không muốn lấy mạng y.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng quả thật không muốn lấy mạng người, nhưng hiện tại ...

Y thở ra nói:

- Tính mạng người khác quá quý giá tới đâu, cũng không bằng tính mệnh của mình, cái mạng của hòa thượng tuy không trị giá gì, nhưng cũng là của hòa thượng ...

Đấy cũng là lời nói thật, Lão Thực hòa thượng chỉ biết nói thật.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng hòa thượng đã là tứ đại giai không, nếu ngay cả tính mạng của bạn bè cũng đòi, không phải là sai quá sao, sai lại càng sai ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chết sung sướng không bằng sống khổ sở, chó còn sống cũng cắn được sư tử đã chết vài miếng, đến lúc sống còn, dù có sai chút đỉnh cũng đành phải vậy thôi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Tại sao người không đi tìm ai, lại cứ tìm ta ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Chỉ vì người sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ta sai chỗ nào ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người đã chẳng biết Thiên Tàn Thập Tam Thức, cũng chẳng biết Như Ý Lan Hoa Thủ, không phải là sai quá hay sao ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nhưng ta có muốn lấy mạng người đâu ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Người không muốn lấy mạng của hòa thượng, nhưng hòa thượng lại muốn lấy mạng của người, vì vậy, người lại càng sai quá, sai đến mức không chết không được.

Ngưu Nhục Thang lạnh lùng nói:

- Hạng người như vậy, sai một người giết một người, sao ông còn chưa động thủ cho rồi ?

Lão Thực hòa thượng nói:

- Cô nương nói đúng lắm, hòa thượng động thủ đây.

Y quả nhiên nói động thủ là động thủ, ống tay áo cà sa rách nát phất lên một cái, một luồng kinh phong tạt tới mặt Lục Tiểu Phụng.

Thì ra y ngán hai ngón tay của Lục Tiểu Phụng, chỉ sợ chỗ nào trên người mình bị chàng kẹp trúng, dù không bị kẹp chết, cũng chịu không thấu.

Nhưng ống tay áo rách nát thì y tha hồ làm sao thì làm, cũng chẳng quan hệ, hướng gì, chân lực quán vào ống tay áo, sắc bén như lưỡi dao, muốn kẹp dính vào đó, cũng không có mấy ai.

Lão đầu này giờ vẫn đang tụ thủ bàng quan, bỗng nói:

- Lục Tiểu Phụng, người tính chết thay cho gã hòa thượng này, hay tìm cho người một con đường sống, người phải suy nghĩ cho kỹ càng.

Thật ra, Lục Tiểu Phụng đã nghĩ đến điều này không biết bao nhiêu lần, tuy chàng không nỡ nhìn Lão Thực hòa thượng chết ở nơi đây, nhưng chàng cũng không muốn để Lão Thực hòa thượng đưa mắt nhìn mình chết.

Lão đầu vừa nói dứt lời, chỉ nghe phạch một tiếng, ống tay áo của Lão

Thực hòa thượng đã bị xé rách, lòi ra cánh tay còn trắng hơn cả thiếu nữ, hiển nhiên lâu năm chưa từng thấy ánh nắng mặt trời.

Bóng hình qua lại, hình như có vô số bướm bướm đang bay chập chờn, mảnh áo cà sa trên người của y chỉ trong khoảnh khắc đã bị xé nát không thành hình dạng.

Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Hòa thượng còn chưa chịu ngừng tay, tiểu hòa thượng sẽ bày ra đấy.

Câu nói ấy thật tình có vẻ bất nhã, nhưng muốn làm cho lão Thực hòa thượng ngừng tay, chỉ còn cách nói như vậy cho y nghe thấy khó chịu.

Nào ngờ Lão Thực hòa thượng chẳng thềm để ý tí nào, miệng lẩm bẩm:

- Tiểu hòa thượng bày ra, còn đỡ hơn đại hòa thượng nằm ngay đơ.

Y nói chưa dứt lời, bàn chân bỗng bị xác của Tư Đồ Cương chặn cho một cái, loạng choạng muốn ngã.

Đấy chính là cơ hội quá tốt cho Lục Tiểu Phụng, nhưng hình như chàng còn đang suy nghĩ, không biết có nên xuất thủ hay không.

Nhưng Lão Thực hòa thượng thì không suy nghĩ tí nào, y thừa lúc loạng choạng sắp ngã, bỗng chồm lại ôm lấy eo lưng của Lục Tiểu Phụng, chính mình ngã xuống trước, đè lên người của chàng.

Ngưu Nhục Thang vỗ tay cười nói:

- Không ngờ hòa thượng cũng biết đô vật xứ Mông Cổ.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Đây không phải là đô vật xứ Mông Cổ, đây là Nhu đạo của xứ Phù Tang, trừ hòa thượng ra, ít có ai biết, Lục Tiểu Phụng ngay cả thấy còn chưa thấy qua, vì vậy mới bị hòa thượng khống chế.

Đây cũng là lời nói thật, Lục Tiểu Phụng quả thật đã bị đè ngay đơ ra, ngay cả động đậy cũng không động đậy được tí nào.

Lão đầu lại nói:

- Câu này không có thật thà.

Lão Thực hòa thượng nói:

- Hòa thượng trước giờ chưa bao giờ nói câu nào không thật thà.

Lão đầu nói:

- Dù y chưa bao giờ gặp phải thứ công phu này, y cũng chẳng bị người khống chế như vậy, nếu không phải vì y không nỡ giết người, hiện tại chỉ e hòa thượng ngay cả nói thật cũng nói không ra lời.

Lão Thực hòa thượng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dù y có nhường ta chút ít, hòa thượng cũng có thể làm lơ không biết.

Lão đầu thở ra nói:

- Đấy quả là lời nói thật.

Lục Tiểu Phụng nằm phục người xuống đất, eo lưng bị đầu gối y đè xuống, cánh tay cũng bị bẻ ngược lại, nghĩ đến chuyện lúc nãy mình bỏ lỡ thời cơ, lại nghe những lời nói thật đó, cơ hồ tức muốn chết đi được.

Chết thật đi cũng là chuyện khoan khoái, hiện giờ, chàng còn chưa biết mình sẽ bị chết bằng cách nào.

Bàn cờ bạc bên kia đã tan, hình như có người đang nói:

- Ta thua mất bảy vạn lượng, còn người thì sao ?

- Ta cũng không hơn người bao nhiêu.

Đã có người thua thì cũng có người thắng đem tiền về, chỉ tiếc là người thắng không phải là chàng.

Không những chàng đã thua luôn cả mình, hiện tại xem ra, ngay cả tính mạng còn muốn bồi thường luôn.

- o O o -